

[Justitsministeren.]

dens Formaal. Dødsstraffen bør i vor Tid være gaaet over i Rethistorien sammen med de lemlæstende Straffe og Fortidens Torturkamre. Bøddeløksen, som jeg har haft den Glæde at sætte paa Museum, skal ikke hentes frem igen. At genindføre en Straf, om hvilken ingen kan bevise, at den har nogen præventiv Virkning fremfor de andre Retsmidler, der staa til Samfundets Raadighed, idet man støtter sig til de samme Argumenter, som til enhver Tid er blevet benyttet af Dødsstraffens Tilhængere, hvad enten det drejer sig om Berigelsesforbrydelser eller andre Forbrydelser, burde i vore Dage være utænkeligt.

Imidlertid indeholder Lovforslaget tillige nogle Bestemmelser om Folkeafstemning, og det kan efter min Mening have Interesse at taa nærmere undersøgt, hvor varme Venner Forslagsstillerne er af Folkeafstemning. Skønt jeg maa afvise Forslagets tilsigtede Formaal, som er Genindførelse af Dødsstraffen, vil jeg ikke finde det blot for Interesse, at dette Forslag henvises til et Udvalg, hvor man kunde faa en Forhandling om almindelige Regler for Folkeafstemning. Forfatningsspørgsmaalet er jo paa Dagsordenen for Tiden her i Landet, og det har derfor sin Betydning at faa nøje Besked om, hvorvidt de konservative Rigsdagsmænd, som har stillet det her foreliggende Forslag, for Alvor er Tilhængere af en Indførelse af almindelige Bestemmelser om Folkeafstemning i Danmarks Riges Grundlov. Af den Grund vil jeg ikke afvise Forhandling om dette Forslag for mit Vedkommende.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Kristen Amby*): Den højtærede Justitsminister sagde, at det Lovforslag, der nu er til Behandling, indeholdt *tillige* nogle Bestemmelser om Folkeafstemning. Jeg kan ikke tro, at den højtærede Justitsminister har læst Forslaget, for det indeholder intet andet! Justitsministeren argumenterede, som om vi her paa Rigsdagens Bord havde liggende et Ændringsforslag til Straffeloven. Det foreligger overhovedet ikke. Det Forslag, der foreligger, er et Forslag, som jeg synes, Indenrigsministeren burde have taget sig af, for det er henvendt til ham. Det er Indenrigsministern, der skulde foretage den Akt, der maa foretages, hvis Forslaget blev til Lov. Derfor agter jeg heller ikke i Enkeltheder ved denne Sags Behandling at gaa ind paa Justitsministerens Argumentation, idet jeg dog allerede nu ønsker at sige, at hvis dette Tings Flertal og Rege-

ringen sætter sig imod, at et Forslag af denne Karakter gøres til Genstand for en Folkeafstemning, agter Forslagsstillerne — og det er et overvældende Flertal af Det konservative Parti, der staa bag ved denne Tanke — senere at fremsætte Ændringer til Straffeloven om Dødsstraffens Genindførelse. Saa kan man til den Tid i Enkeltheder argumentere over for selve Problemet om Dødsstraffens formentlige Gavnlighed eller ikke. Men jeg ønsker dog allerede nu at sige, at Justitsministerens Tal og Statistik, som naturligvis er korrekte, saa langt de gaar, ikke gør noget større Indtryk paa mig. Det er ikke statistiske Argumenter, jeg først og fremmest har brugt, og jeg mener i øvrigt heller ikke, det er de Argumenter, der skal bruges her. Jeg har først og fremmest brugt psykologiske Argumenter, og dem har Justitsministeren ikke med nogen Begrundelse afvist, for de lader sig ikke afvise. Der kan man have hver sin Mening, Justitsministeren har altsaa den Mening, at Dødsstraf snarere — og her henviste han til den sidste Henrettelse i 1892 — havde den modsatte Virkning af den, vi ønsker, idet den psykologisk ikke vilde virke afskrækkende. Det er muligt, at den har virket saaledes over for den paagældende — det maa Justitsministeren vel vide af Sagens Akter —, men deraf at udlede som Regel, at Dødsstraf paa Forhaand psykologisk skulde antages at virke ikke-afskrækkende paa Forbryderen, men netop opmuntrende, er dog alligevel at føre Argumentationen for langt. (*Justitsministeren* [Zahle]: Det har jeg heller ikke sagt.). Nej, men hvorfor saa overhovedet nævne det, saa har det overhovedet ingen Relation til Sagen. Endelig paavirker det mig ikke saa forfærdelig meget, at Justitsministeren taler om, at vi skal se paa, hvilke Lande der nu kulturelt er saa langt fremskredne, at de endeligt har afskaffet Dødsstraffen, og at de Lande, som har genindført den, er Lande, som vi dog skal se paa mere end een Gang, for de staa ikke saa højt i Kultur. De store vesteuropæiske førende Kulturlande har ikke afskaffet Dødsstraffen. Jeg ved ikke af, at man ellers fra radikal Side plejer at henvise til Italien som det mest fremskredne Kulturland. I saa Henseende plejer det at være Frankrig og England, man henviser til. Af gode Grunde havde Justitsministeren ingen Henvisning til England og Frankrig angaaende dette Problem, for der har man ikke afskaffet Dødsstraf, hverken paa Papiret eller reelt — der eksekveres den hvert Aar.

Men som jeg allerede har sagt, mener